

נידה ד: (ש9 מהסוף) עד ו. (ש2 מתחת לחרב של הרא"ש)

ביאורי מושגים
 וסת - אישה שיש לה יום קבוע בו היא רואה דם. וסת נקבעת אחרי ששלוש פעמים היא רואה באותו יום. 'יום קבוע' - על פי רוב הכוונה להפרש קבוע בין ראייה לראייה.
 כתם - מהתורה מטמא רק דם הפורש מהגוף. חכמים גזרו גם על כתמים שנמצאו על בגד שיטמאו. כיוון שזוהי גזרה יש לה הגבלות מסוימות (למשל גודל מינמלי).

הגמרא מאמצת את האפשרות הראשונה המחמירה. זאת כיוון שבמקרה של ספק יש להחמיר.

- יש שתי דרכים להבין את המח':**
1. המח' היא כשראתה בזמן הקבוע שלה. כשראתה לא בזמן הקבוע - ר"ד מודה לחכמים,
  2. המח' היא כשראתה לא בזמן הקבוע שלה, כשראתה בזמן הקבוע - חכמים מודים לר"ד.

ברייתא
 אישה שיש לה וסת וראתה דם: חכמים: חוששת 24 שעות אחורה או עד הבדיקה האחרונה, ר' דוסא: 'דיה שעתה' - אינה חוששת על העבר.

האם כתמים שנמצאו מטמאים למפרע:
באישה רגילה - מטמאים למפרע.
באישה ש'דיה שעתה' (שלא חוששת למפרע) - ר' מאיר: מטמאים למפרע.
ר' חנינא בן אנטיגונוס: 'דיה שעתה' - לא חוששת.
בנערה צעירה (עד גיל 12) - הכתם כלל אינו טמא (גם להבא!)

בדיקת התשמיש מקצרת את הזמן של מעת לעת (24 שעות) וכן את הזמן מהבדיקות של הערב והבוקר.

החידוש של המשנה: למרות שהבדיקות של התשמיש הן בעייתיות הן ממעטות גם את הזמן הקצר שמאז הבדיקות של הערב והבוקר.

ציטוט מהמשנה

מהו המקרה שבו האישה מטמאת למפרע:
היתה יושבת על המיטה ועוסקת בטהרות.

ר' זירא - המשנה מזכירה גם את המיטה כדי לחדש:
1. לא רק מגע הנידה נטמא מספק אלא גם משכבה ומושבה.
2. משכבה ומושבה נטמאים ברמת אב הטומאה (ומטמאת אדם ובגדיו בדומה לודאי נידה) ולא כראשון לטומאה (כמגעה)

טעמו של זעירי - רבא:
צמיד פתיל - באוהל המת טהור, בספק נידה טמא. משכב ומושב - באוהל המת טמא, קל וחומר שבספק נידה יהיה טמא!

א. רבא למד מברייתא על דין צמיד פתיל.

ב. הברייתא גם מביאה את דין משכב ומושב, אבל חידושו של רבא הוא בכך שבגדי האדם הנוגע במשכב טמאים גם הם.

קושיה: מדוע המיטה נטמאת הרי אין לה דעת. (ספק שאין בו דעת לישראל - טהור)

תירוץ א': מדובר כשחברותיה נשאו את המיטה. (ובהן יש דעת)

תירוץ ב' - ר' יוחנן: אין צורך בדעת של החפץ הנטמא מספיק שלמטמא יש דעת.